Светослав Минков

Светослав Минков през 1936 г.

Светослав Константинов Минков (на български : Светослав Константинов Минков) (12 февруари 1902 – 22 ноември 1966) е български писател абсурдист .

Биография

Минков е роден в Радомир през 1902 г. във военно семейство. По-големият му брат Асен загива във Втората балканска война , а другият му брат Иван, член на Българската комунистическа партия , се самоубива през 1925 г., за да избегне арест след участието си в атентата срещу църквата „Света Неделя“ . Минков получава основното си образование в Радомир и завършва гимназия в столицата София .

Сестра му Теодора го запознава с българските литературни среди през 20-те години на миналия век. Публикува първото си произведение - *бинома на Нютон* , в списание „Българан“ през 1920 г. По-късно е записан във военен колеж в Австрия, където изучава произведенията на Гьоте , Ницше , Едгар Алън По , Хенрик Ибсен и руските класически автори. Минков е известен с

ексцентричния си характер и страда от странни, параноидни фобии, всеобхватни обсесивни мисли и кошмари . [1]

Учи за кратко в Софийския университет, преди да замине за Мюнхен през 1922 г. Там прекарва едни от най-хубавите си години, като обръща повече внимание на контактите с местната бохема, отколкото на обучението. [1] Завръща се в родината си през 1923 г. и започва работа като библиотекар в Националната библиотека „Свети Кирил и Методий“ . Преди 1942 г. Минков посещава редица страни в Европа, Азия и Южна Америка. Между 1942 и 1943 г. работи в българското посолство в Токио. След 1944 г. започва работа в редица комунистически ориентирани вестници. От 1954 до 1962 г. е главен редактор в печатница „Български писател“.

Минков умира в София на 22 ноември 1966 г.

Стил

Светослав Минков е смятан за пионер на българската научна фантастика . [1] Той е уникална фигура в българската литература – талантът и стилът му са до голяма степен изолирани от местните литературни тенденции на 20-те и 30-те години на миналия век и няма последователи.

Неговите произведения са насочени предимно към загубата на идентичност в технократичния свят, социалната еднообразност под влиянието на технологиите, несигурността на морала и ценностите и екзистенциалните аспекти на скуката . Минков ярко изразява идеите си
чрез пародия , диаболизъм , сарказъм и абсурдизъм .

Той е написал и множество детски приказки, изследвания върху японската култура и е превел приказките на Шехерезада на български език.

Избрани произведения

- *Синята хризантема* , 1922 г.
- *Часовник* , 1924 г.
- *Жар-птица* , 1927 г.
- *Театър на сянка* , 1928
- *Къщата при последния фенер* , 1931
- *Автомати* , 1932 г.
- *Сърце в картонена кутия* , 1933 г.
- *Дамата с рентгеновите очи* , 1934 г.
- *Мадрид е в пламъци* , 1936 г.
- *„Приказки в кожа на таралеж“* , 1936 г.

- *Гост* , 1938 г.
- *Желязната къща* , 1941 г.
- *Младостта на маймуната* , 1942 г.
- *Империята на глада* , 1950
- *Паноптикум* , 1966 г.